

דף כה.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן שלא פנייה יט

יט. כא. תרומה גדולה בזמן הזה שהיא לשריפה משום הטומאה שיעורה בכל שהוא א.

הגה: ונותנה בזה"ז לכל כהן שירצה בין חבר בין עם הארץ והוא שורפה, ויכול להניחה ב ולשורפה ולהנות ממנה בשעת שריפה, אבל זר אסור ליהנות ממנה גם בשעת שריפתה ג, אבל שאר הנאות שאינן מכלות אותה מותרות גם לזר ד.

הגה: תרומה שלא הוכשרה אסור לשורפה, ע"כ טוב להכשירה ה קודם המירוח כדי שתקבל טומאה ויוכל לשורפה.

יט. כב. בשנה הראשונה מהשמיטה מפרישין מעשר שני וכן בשנה השנייה והרביעית ובחמישית, אבל בשלישית ובששית אחר שמפרישין מעשר ראשון מפרישין מעשר עני ונותנו לעניים, ואין בשתי שנים אלו מעשר שני. ועליו נאמר מקצה שלוש שנים תוציא את כל מעשר

ואם אין שמן זית שאר השמנים קודמין לנר שעוה ונר שעוה קודם לשל חלב. שמן שומשמיין הזך הוא קרוב לשמן זית וע"כ במקום שאין שמן זית הוא קודם. ו במקום שמצוי שמן זית צריך ליזהר בו, שהרגיל בנר זוכה לבנים ת"ח, וע"כ צריך ליזהר בזה כדי לזכות לבנים המאירים בתורה שנמשלה לשמן זית. א. דדוקא בתרומה הנאכלת חכמים נתנו בה שיעור, אבל לא כשהיא הולכת לשריפה שאז היא כדין תורה חטה אחת פוטרת הכרי. ש"ך ס"ק ל'. ב. ולא חוששין שמא יבא לאכלה, לפי שהכהנים נזהרים בזה כיון שידוע לכל שאין היום תרומה שנאכלת. ש"ך ס"ק ל"א. ג. אבל כהן שמדליקה ונהנה ממנה מותר גם לישראל ליהנות ממנה גם אם יצא הכהן משם כיון שהודלקה בהיתר. ש"ך ס"ק ל"ג. ד. מפסחים כ"ג ע"א, ועיין בגאון אות מ"ו. ה. בזילוף מים או אחד משבעת המשקין, ואז מותר לשורפה. ש"ך ס"ק ל"ד. אבל אחר מירוח שכבר נתחייב בתרומה אסור להכשירה לקבל טומאה שאסור לגרום טומאה לתרומה טהורה. ש"ך ס"ק ל"ה. ו. ונותנו ללוי שנאמר ולבני לוי הנה נתתי כל מעשר בישראל. וי"א שנותנו אף לכהן כך הביא הטור, והטעם שקנסו הלויים בימי עזרא על שלא עלו. ש"ך ס"ק ל"ז.

תבואתך^ז וכו' ובא הלוי כי אין לו חלק וכו'.

יט. כג. שנת השמיטה כולה הפקר, ואין בה לא תרומה ולא מעשרות כלל, ובחוצה לארץ שאין בה שמיטת קרקע מפרישין בשנת שמיטה, בארץ מצרים ובעמון ומואב מעשר עני^ח אחרי מעשר ראשון ובארץ סוריא מפרישין בה מעשר שני^ט כמו ברוב השנים. ושנת השמיטה האמיתית היתה שנת השי"ג^י.

הגה: י"א אם עכו"ם מכר פירות בשביעית לישראל וגמר מלאכתו היה ביד הישראל חייבים בתו"מ^כ, ומפריש מעשר עני כדין עמון ומואב.

דף כה:

עין משפט א. או"ח סימן רסג סעיף ב

ב. אחד האנשים ואחד הנשים חייבים להיות בבתיהם נר דלוק בשבת^ל, ואפי' אין לו מה לאכול בשבת^מ שואל על הפתחים וקונה שמן ומדליק את הנר שזה בכלל עונג שבת הוא.

ז. היינו שיבא הלוי ויטול מעשר ראשון ואח"כ והגר והיתום והאלמנה דסתמן עניים ויטלו את המעשר שני של שנה זו שהוא לעניים, ולא תאכלנו בירושלים כדרך שאר השנים אלא הם יאכלו ושבעו. ש"ך ס"ק ל"ט.
 ח. לפי שהם סמוכין לארץ ישראל תיקנו במקום מעשר שני שיתנו מעשר עני, כדי שיבואו שם עניי א"י ויתפרנסו ממנו. ש"ך ס"ק מ"א.
 ט. שהיא רחוקה מא"י ואין עניי א"י יכולים לבא שם מפרישין מעשר שני כמו ברוב השנים. ש"ך ס"ק מ"ב.
 י. וכן ימנה לעולם ז' שנים אחר ז' שנים דקיי"ל שנת החמישים עולה לכאן ולכאן. ש"ך ס"ק מ"ג.
 כ. ב"י בשם כפתור ופרח. ועיין בפ"ת שהביא בשם מהר"י מטראני בח"א סי' מ"ב שהאריך לסתור פסק זה.
 ל. וחייב כל אדם שאוכל סעודת שבת לאכול אותה ליד אור הנר שזה בכלל עונג שבת, ויש בזה עוד טעם ע"פ הסוד, כה"ח אות ט"ז מהזוהר.
 מ. היינו שנה שבת קודם לשאר המאכלין, ולפי מש"כ בס"י תרע"א בסעיף ג' דנר שבת קודם לנר חנוכה כ"ש דצריך למכור מלבושו לנר שבת, והיינו לנר אחד שהוא מן הדין אבל אינו מחוייב לב' נרות, כה"ח אות י"ט.

עין משפט ב.

א"ח סימן רם פ"א

א. מצוה לרחוץ לכבוד שבת, פניו ורגליו בחמין בע"ש.

הגה: והיינו כל גופו אם אפשר.

א. מצוה לחוף ראשו ולגזוז הצפרנים בערב שבת.

הגה: ואם היו שערות ראשו גדולות מצוה לגלחן.

נ. משנה שבת כ"ה ע"ב מ"י בר אלעאי. ותחלה פניו ואח"כ ידיו ומנגב אותם, ואח"כ רוחץ רגליו במים חמין ומנגב אותם כ"כ בשער הכוונות דף ס"ב ע"ד. ועיין שם סוד הענין ברחיצת פניו ורגליו בחמין. והם בסוד שלהבת י"ה היוצאת משם י"ה כדי לגרש ולהפיל הקלי' למטה. גם צריך לרחוץ יד ימין תחלה ואח"כ של שמאל וכן ברגליים, ולא ירחץ רגל על גבי רגל שזה משכח הלימוד כמו שאמרו בהוריות י"ג ע"ב. וכן לא ירחץ רגליו באותם מים שרחץ פניו וידיו אלא ישפכם ויביא אחרים, כה"ח אות א' בסופו.

ומצוה זו בין לאנשים בין לנשים כ"כ בעט"ז.

ומצות רחיצת פניו ורגליו ע"פ סודן של דברים רק אחר שעה חמישית.

ס. משמע דמצוה לרחוץ כל גופו בחמין בע"ש. ועיין ברמב"ם בהלכות דעות פ"ד הלכה ט"ז דעל פי הרפואה יש לרחוץ גופו בחמין פעם ב' ימים וע"כ יש ג"כ לרחוץ בע"ש ולכוון לשם מצוה והרפואה ממילא באה. כה"ח אות ג'.

ובפסחים דף קי"א ע"ב אמרו שיזהר האדם שלא ינעל מנעליו בעוד שרגליו לחות ממי הרחיצה שהיא סכנה לראייה, והעולם אין מקפידים בזה ושומר פתאים ה'. ועיין בכה"ח אות ד'-ה'-ו שכתב בשם שער הכוונות הכוונה בטבילת ע"ש. ובאות ז' שם הביא מהאר"י שכיון שקרא האדם שנים מקרא ואחד תרגום יש לאדם כח לקבל תוספת קדושת השבת ולכן האר"י ז"ל לא היה טובל קודם שיקרא הפרשה שמו"ת, והיה אומר כי תוספת השבת ניכר ונתגלה במצח האדם תיכף אחר הטבילה.

ועוד כתב שם וכשתעלה מהטבילה לא תנגב עצמך כי מימי השבת צריך שהגוף ישאב אותם, ע"ש. וכל זה לטובל רק ב' טבילות אבל הטובלים אח"כ עוד ה' טבילות כנגד נרנח"י א"צ ליהרר בזה אך טוב ליהרר גם בזה לכבוד שבת. כה"ח אות ח'.

ע. ועיין בכה"ח אות ט' מ"ש בשם הזוהר ועונשו של המגדל צפרנים ומ"מ אם הצפרנים אינם למעלה מן הבשר אין עונש אם אינו נוטלן בע"ש, כה"ח אות ט"ז.

ועוד שם הצפרנים מאירים מצד הקדושה וניכרים בהם דברים רבים אחר טבילת ע"ש. וג' דברים נאמרו בצפרנים, השורפן חסיד, הקוברן צדיק והזורקן רשע. ופי' רש"י דחסיד עדיף מצדיק, דכשקוברן יש חשש שמא יחזור ויתגלו, נדה י"ז ע"א. והטעם שמא תעבור עליהם אשה ותפיל, ומ"מ אם השתנו ממקום שנפלו בו לא מזיקים. מו"ק דף י"ח ע"א.

אסור לאדם לגזוז צפורניו על בגדיו כי גורם רעה לעצמו בזה, כ"כ ברו"ח אות א'. ולפי דעת האר"י ז"ל אין לחוש מלגזוז אותם ביום אחד הן של הידים הן של הרגלים, ואין לחוש בזה, כה"ח אות י"א.

פ. מצוואת ר"י החסיד לא יגלח אדם שערותיו ולא יגזוז צפורניו ברו"ח, באות נ"ו ונ"ז. וכתב הכנה"ג דאפי' חל ר"ח בע"ש אין להסתפר, אלא יסתפר ביום ה',

הגה: כשנוטל צפרניו לא יטול אותם כסדרן^ז, אלא יתחיל בשמאל בקמיצה ובימין יתחיל באצבע דבהג"א בשמאל, ובדאג"ה בימין.

עין משפט ג. אר"ה סימן יח פעיף ב

ב. סדינים אע"פ שאדם יושן בהם ביום ק אין מטילין בהם ציצית.

עין משפט ד. אר"ה סימן רפד פעיף ג

ג. אין מדליקין נר לשבת אלא משמן הנמשך אחר הפתילה, ע"כ אין מדליקין בזפת ולא בשעווה^ר ולא בשמן העשוי מצמר גפן^ש ולא באליה ולא בחלב ואין מדליקין בעטרן^ת מפני שריחו רע שיניחנו ויצא, ולא בצרי^א מפני שריחו נודף ושמא יבא להסתפק ממנו ונמצא מתחייב משום מכבה.

וה"ה אם חל המולד בע"ש יסתפר ויגזוז צפורניו ביום ה' לכבוד שבת, אם לא שצפורניו עודפים על הבשר שיש להקל.

אסור שאדם יתן משערות ראשו על האש כי גורם לקבור בניו ח"ו, כה"ח אות י"ב. והאר"י ז"ל היה נזהר שלא לגלח ראשו אחר מנחה גדולה אפי" בע"ש אלא קודם חצות דוקא.

וטוב שאדם לא יסתפר מגוי אלא מישראל, וכן יתרחק ע"י ישראל, כה"ח אות י"ג. צ. מיהו התשב"ץ סי' תקס"א כתב שמהר"ם ז"ל אינו חושש ליטול צפרניו כסדרן ט"ז ס"ק ב', וכ"כ בשער הכוונות דף ס"ב ע"ד שהאר"י ז"ל לא היה חושש ליטול כסדרן. ושם כתב דאין חשש ליטול של הידים ושל הרגלים ביום אחד.

ק. ולהרמב"ם הסובר דכסות לילה ביום חייב יש לחוש בסדינים שיש להם ד' כנפות ומתכסים בהם ביום או בבוקר, ומנהג הפשוט שלא להטיל בהם ציצית, וי"א דאם הם סדינים מצמר יעשה להם קרן עגולה אבל משאר מינים שזה מדרבנן אין לחוש דיש ספק ספיקא, פרמ"ג בא"א אות ג', ועיין בכה"ח אות י"ז.

ר. אבל אם כרך הזפת או השעווה סביב הפתילה מותר כמ"ש בסעיף ז', מ"א ס"ק ז'.

ש. במשנה אמרו ולא בשמן קיק. ועיין בכה"ח אות ט"ו.

ואין מדליקין בשמן עכור וכן בשמרי שמן זית, כה"ח אות ט"ז. כיון שלא נמשכים יפה. ת. והיא פסולת של זפת.

א. הוא שמן אפרסמון. שמן ערלה וכדומה אסור לנר שבת ולא שייך מצות לאו ליהנות ניתנו, דעיקר המצוה משום עונג ודמי לשיבת סוכה.